

Arrest

nr. 270 152 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn, afkomstig uit de stad Talin, Armenië.

Op 30/04/2010 heeft u in België een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend. U verklaarde dat u problemen kende met de autoriteiten naar aanleiding van een moord die gepleegd werd in de nachtclub waar u werkte. De politie probeerde deze moord onterecht in uw schoenen te schuiven. Op 09/11/2010 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18/02/2011 bevestigd door de RVV. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 07/04/2011 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 17/09/2015 een tweede verzoek in. U baseerde zich op dezelfde motieven die u al had aangehaald bij uw eerste verzoek. In verband hiermee haalde u nog aan dat uw ouders ondertussen ook werden lastiggevallen door handlangers van het slachtoffer van de moord omdat ook zij ervan uitgaan dat u de moordenaar bent. De politie weigerde om uw ouders te helpen. Op 05/11/2015 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep hiertegen bij de RVV werd op 28/01/2016 verworpen. Ondertussen was u in België een relatie begonnen met Seda Y. (...) (O.V. X), zelf ook een Armeens staatsburger, die op 03/06/2015 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Ze baseerde zich voor haar eerste verzoek op andere, persoonlijke motieven. Seda is de moeder van Gevorg M. (...) (O.V. X), die u bij de Belgische autoriteiten officieel erkende als uw zoon, hoewel u niet zijn biologische vader bent. In hoofde van het verzoek van uw partner, nam het CGVS op 19/01/2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24/03/2016 door de RVV bevestigd.

Op 19/12/2016 diende u een derde verzoek in bij de Belgische autoriteiten. Uw partner Seda diende op diezelfde dag een tweede verzoek in. U baseerde zich voor uw asielaanvraag nog een keer op dezelfde motieven die u al had aangehaald bij uw vorige verzoeken. U verklaarde dat uw ouders nog altijd werden lastiggevallen omwille van u. Zo werd uw vader op 21/10/2016 door onbekenden tegengehouden met zijn wagen. Deze personen vroegen naar u en sloegen hem. Uw vader liep hierdoor verschillende verwondingen op en had medische verzorging nodig. Hij wendde zich meermaals tot de politie omwille van deze problemen, maar zonder resultaat. Uw partner baseerde zich voor haar verzoek zowel op haar persoonlijke asielmotieven als op dezelfde motieven die u aanhaalde. Op 17/01/2017 nam het CGVS in hoofde van u en uw partner beslissingen van weigering van inoverwegingname van jullie verzoeken. Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst.

U diende op 24/03/2017 een vierde verzoek in. Uw partner diende diezelfde dag een derde verzoek in. U verwees opnieuw naar de asielmotieven die u al eerder had aangehaald. Uw partner baseerde zich voor haar verzoek zowel op haar persoonlijke asielmotieven als op de motieven die u ook aanhaalde. Op 16/05/2017 nam het CGVS in hoofde van u en uw partner beslissingen van weigering van inoverwegingname van jullie verzoeken. Jullie beroep hiertegen bij de RVV werd op 09/10/2017 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst. Op 28/02/2018 kregen u en uw partner Seda samen een kind: Hrach M. (...) (O.V. X).

Op 06/08/2018 diende u een vijfde verzoek in. Uw partner diende op diezelfde dag een vierde verzoek in. U verklaarde dat uw problemen nog steeds actueel waren. Uw familie had in Armenië een advocaat aangenomen. De advocaat had een aanvraag over uw problemen ingediend bij officiële instanties en hij had een antwoord gekregen van het parket waaruit bleek dat u nog steeds wordt gezocht. Uw familie ging een tweede keer naar deze advocaat en hij weigerde om onbekende redenen uw dossier verder te behandelen. Voorts haalde u aan dat uw zoontje Hrach medische problemen ondervond en een operatie nodig had. Jullie gingen elke maand naar de dokter met hem en in Armenië zou dit moeilijk zijn. Ook verklaarde u dat jullie allemaal geïntegreerd zijn en Nederlands spreken. U vreesde ook dat als u wordt opgesloten uw kinderen zonder vader zullen opgroeien en dat uw vrouw er dan alleen voor zou staan en dat heel moeilijk zou zijn. Op 14/11/2017 verklaarde het CGVS het verzoek van u en uw partner niet-ontvankelijk. Jullie beroep hiertegen bij de RVV werd op 10/04/2019 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst.

Op 14/06/2021 dient u een zesde verzoek in. Uw partner dient op diezelfde dag een vijfde verzoek in. U verwijst andermaal naar de asielmotieven die u al eerder had aangehaald. U voegt eraan toe dat u vreest dat u zal opgeroepen worden als reservist voor het Armeense leger in het kader van de oorlog met Azerbeidzjan in NagornoKarabach – u had daartoe reeds een convocatie ontvangen. U wil niet naar het leger want indien u sneuvelt, zullen uw kinderen moeten opgroeien zonder vader. U vernoemt opnieuw de medische problemen van uw zoon Hrach: hij heeft in België al een operatie ondergaan aan zijn penis en u weet niet of hij urologisch voldoende zal kunnen opgevolgd worden in Armenië. Volgens u zal uw familie in Armenië ook uw partner Seda niet verwelkomen omdat Gevorg niet uw biologische zoon is. In het kader van haar verzoek, wijst uw partner ook op uw initiële problemen, op uw mogelijke mobilisatie voor het leger en op het feit dat uw ouders haar niet zullen binnenlaten in huis omdat zij een kind heeft van iemand anders. Ze wijst erop dat jullie nergens anders zullen kunnen wonen omdat er maar moeilijk werk te vinden is (en geld te verdienen) wegens de oorlog in het land. Ook uw partner verwijst naar de medische problemen van Hrach en voegt eraan toe dat het lang geduurd heeft eer Gevorg kon praten en dat hij daarvoor in een omgeving zonder stress moet vertoeven en dat jullie daarom niet naar Armenië terug kunnen.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u een originele enveloppe neer met daarin een originele convocatie van het leger, een originele foto en een kopie van aan appreciatiebrief van het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. In het kader van uw tweede, derde en vierde verzoek kreeg u eveneens een weigeringsbeslissing (beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek). Ook in uw vorige, vijfde verzoek nam het CGVS een weigeringsbeslissing (beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek). Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, zesde verzoek blijkt dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat u op de luchthaven al opgepakt zou worden omdat u niet bent ingegaan op een convocatie als reservist van het Armeense leger voor het conflict in Nagorno-Karabach. U wil niet naar het leger omdat uw kinderen zouden moeten opgroeien zonder vader indien u zou sneuvelen, en bovendien wil u niet sterven voor Armeense officieren die toch corrupt zijn. Ook verwijst u naar uw initiële probleem (waarvoor u destijds uit Armenië vertrokken was), maar u weet niet hoe dat ondertussen geëvolueerd is. Daarnaast wijst u op de gezondheidsproblemen van uw zoon Hrach; u weet niet zeker of hij in Armenië op urologische opvolging zal kunnen rekenen. U haalt ook aan dat uw familie er een probleem mee heeft dat uw partner Seda een zoon (Gevorg) heeft van een andere man (CGVS p. 9-12 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 16-23).

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw initieel probleem – m.n. de politie die in Armenië bij uw ouders thuis is langs geweest om te vragen waar u bent (al weet u naar eigen zeggen niet zeker of dit bezoek te maken had met uw oorspronkelijke problemen of met uw convocatie voor het leger, zie onder) en uw verklaringen dat u niet weet hoe deze problemen zijn geëvolueerd aangezien nu iedereen bezig is met de oorlog (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 + CGVS p. 10) – kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (nl. de politie die u onterecht een moord in de schoenen probeert te schijven). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorig verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees om opgepakt te worden omdat u niet bent ingegaan op een convocatie van het leger en uw daarmee gepaard gaande vrees dat uw kinderen zonder vader zouden moeten opgroeien indien u zou sneuvelen in het leger, kan alvast worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u effectief zou zijn opgeroepen.

Om te beginnen legt u een convocatie neer van het militair commissariaat van uw provincie Aragatsotn. Het valt echter op dat er geen enkele notie van datum van uitgifte of van afgifte op het stuk te vinden is.

U verklaart dat de datum normaal op het afscheurstrookje staat dat men afknipt en dat 'de datum vanaf dan geteld wordt. Als ze dat geven, wordt de tijd vanaf dan geteld' (CGVS p. 8). Echter, het is maar weinig aannemelijk dat de geconvoceerde op deze manier in het ongewisse zou worden gelaten van welk moment de oproeping dateert, temeer omdat de convocatie vermeldt dat de persoon in kwestie zich binnen de twee dagen moet aanmelden. Het ontbreken van enige tijdsaanduiding op het stuk bedoeld voor de geconvoceerde, maakt immers dat deze geen enkel tastbaar referentiepunt heeft om zich net binnen de voorziene termijn te kunnen melden. Aldus houdt uw verklaring voor het ontbreken van enige datum geen steek. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de bewuste convocatie naar uw vader werd gebracht, blijkt u dit maar vaag te kunnen situeren, ondanks het toch regelmatige contact dat u nog met uw vader onderhoudt (1-2 keer per week, CGVS p. 4): zo verklaart u eerst te denken dat het in januari (2021) was en stelt u vervolgens dat u het zich eigenlijk niet herinnert en dat het ook in februari (2021) zou kunnen geweest zijn (CGVS p. 7). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, net als gedetailleerde verklaringen omtrent dit voor u toch uiterst belangrijke stuk. Dit is hier niet het geval. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat documenten in Armenië, zelfs van officiële instanties, gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (zie toegevoegde informatie).

Nog over uw oproeping verklaart u dat de politie 15 à 20 dagen later nog eens bij uw vader langs kwam om te vragen waarom u zich niet had gemeld. Er werd hem gezegd dat er een gerechtelijke procedure zou komen (CGVS p. 8 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 16, 21). Het is in dit opzicht dan wel heel opmerkelijk dat u helemaal niets kan vertellen over dit gerechtelijk dossier tegen u – u verklaart er 'geen ervaring mee te hebben en er dus niets over kan zeggen' en weet niets over de stand van zaken op dit vlak (CGVS p. 8). Van iemand die een oproeping voor het leger als de belangrijkste reden geeft om een volgend verzoek tot bescherming in te dienen, kan toch verwacht worden dat hij beter op de hoogte is wat betreft de gevolgen van zijn niet-melden. Dit is bij u niet het geval – u had daar nochtans alle gelegenheid toe, gelet op het frequente contact dat u nog met het thuisfront onderhoudt (zie boven). Meer nog, u verklaart niet eens te weten welke strafmaat de wet voorschrijft (in geval van het zich niet melden) (CGVS p. 8) – aangezien u verklaart te vrezen meteen bij aankomst in de luchthaven in Armenië opgepakt te zullen worden vanwege uw niet-melden, kan toch verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent of daar enige interesse voor betoont (de videofragmenten die uw partner Seda neerlegt, tonen nochtans aan dat u in staat bent om online opzoekingswerk te verrichten, zie toegevoegde stukken).

Gelet op bovenstaande elementen, kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u werd opgeroepen door het Armeense leger als reservist in het kader van het conflict in Nagorno-Karabach. Bovendien dient nog gewezen te worden het volgende, wat betreft de mobilisatie van reservisten. Er moet benadrukt worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Weliswaar, uit de toegevoegde informatie blijkt ook dat Armenië op 27 september 2020 de krijgswet afkondigde wegens het heropflakkerende geweld met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. Zodoende werden vooral vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen ingezet; daarnaast werden ook reservisten jonger dan 55 jaar opgeroepen voor het Armeense leger in het kader van dit conflict, maar in veel mindere mate dan eerstgenoemde categorieën. Uit de informatie blijkt bovendien dat deze reservisten nooit volledig zijn ingezet en dat er maar een beperkt aantal van de beschikbare reservisten effectief naar de conflictzone werd gestuurd, in tegenstelling tot de vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen. Verschillende bronnen verklaren geen weet te hebben van reservisten die persoonlijk worden opgeroepen en naar Karabach gestuurd als 'straf'. Er werd voornamelijk een beroep gedaan op een beperkte aantal reservisten tijdens de eerste drie dagen van het conflict; nadien werd er vooral gerekend op vrijwilligers. Een analyse van de dodelijke slachtoffers wijst ook uit dat de meeste gesneuvelden dienstplichtigen zijn, geboren tussen 2000 en 2002, gevolgd door contractuele militairen. De profielen van de slachtoffers weerspiegelen naar alle waarschijnlijkheid ook wie werd ingezet. In ieder geval werd de krijgswet op 24 maart 2021

opgeheven, waarmee ook een einde kwam aan de mobilisatie van reservisten. Zodoende zijn er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden die zouden impliceren dat u alsnog als reservist zou worden opgeroepen in het kader van het conflict in Nagorno-Karabach. Zodoende zijn uw verklaringen dat men in september 2021 opnieuw mensen zal mobiliseren voor Karabach, waaronder u als reservist wegens uw specialisatie in verkenningstechnieken (CGVS p. 9-10), louter speculatief en op niets gebaseerd – u staft uw beweringen dan ook met geen enkel concreet element.

In navolging van uw verklaringen over het leger, dient het volgende opgemerkt te worden over de algemene oorlogssituatie in Armenië waar u op verschillende momenten naar verwijst (CGVS p. 11, 13 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 23). Uit toegevoegde informatie blijkt dat de inzet van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan de enclave Nagorno-Karabach betrof en dat de recentste oorlog waar u naar verwijst (i.e. najaar 2020) zich dan ook afspeelde in dit gebied. Sinds de overname van het gebied door Azerbeidzjan in november 2020 zijn de gevechtshandelingen tussen beide landen gestaakt, is de Armeense krijgswet opgeheven (zie boven) en is van een oorlogssituatie geen sprake meer, behoudens een aantal geïsoleerde incidenten, onder andere in de effectieve grensstreek van Armenië – hiervan legt uw partner een aantal video's neer (o.a. over vluchtelingenstromen uit Karabach, president van Azerbeidzjan poseert met militaire trofeeën, schermutselingen aan de grens Armenië-Azerbeidzjan, een bestorming door betogers van het Armeense parlement, begrafenis van soldaten, zie toegevoegde stukken). Enige algemene oorlog, directe gevechtshandelingen of militaire clashes op Armeens grondgebied is in dit kader nooit voorgevallen. Zodoende kunnen uw verklaringen aangaande een algemene oorlogssituatie in Armenië die u zouden verhinderen naar uw land terug te keren, niet als nieuw element beschouwd worden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Wat betreft uw zoon Gevorg, weet uw familie dat u een relatie heeft met Seda Y. (...) die een zoon (Gevorg) heeft met een andere man – hoewel u niet zijn biologische vader bent, heeft u Gevorg wel erkend als uw zoon. In deze context verklaart u dat u in staat bent om alleen uw keuzes te maken. U voegt eraan toe dat uw familie 'normaal' staat tegenover uw relatie met Seda, maar u zegt ook dat dat eigenlijk tegen hun zin is. U denkt dat uw relatie met Seda voor hen een probleem zou zijn als u naar Armenië zou terugkeren omdat daar een andere mentaliteit heerst: men reageert anders indien een kind een andere vader heeft (CGVS p. 4, 11-12). Ook uw partner vermeldt dat uw familie (i.c. uw ouders) haar niet zou aanvaarden omdat u niet de biologische vader van Gevorg bent. Ze verklaart dat jullie om deze reden niet bij hen thuis zouden kunnen gaan wonen en dat jullie niet elders kunnen wonen omdat jullie geen werk of inkomen hebben; wegens de oorlog is het bovendien heel moeilijk om werk te vinden (CGVS Seda p. 6-7 + DVZ verklaring volgend verzoek Seda dd. 22.06.2021 vraag 16-22).

Welnu, ten eerste kunnen ernstige bedenkingen geplaast worden bij uw beweringen omtrent de houding van uw familie wegens uw relatie met Seda. Uzelf geeft aan dat uw familie 'anders' zou reageren, maar of dat effectief zo is, kan u eigenlijk niet concreet zeggen. U verklaart immers dat u wel contact heeft met uw familie, maar dat dit onderwerp eigenlijk niet aan bod komt. Vroeger hadden jullie het er wel over gehad, maar naar eigen zeggen spreken jullie daar de laatste tijd niet over. De momenten dat jullie nu contact hebben, worden niet gebruikt om daar ruzie over te maken; momenteel wordt er immers over niets anders dan de oorlog gesproken, verklaart u (CGVS p. 12). Deze beschrijving van de situatie staat haaks op wat uw partner Seda verklaart. Volgens haar hoort zij altijd jullie gesprekken en weet u zo dat u niet welkom zal zijn bij hen – immers, elke keer als u met uw familie praat, komt dit onderwerp volgens haar aan bod. Gevraagd wanneer de gesprekken tussen u en uw familie plaatsvinden waarvan zij het onderwerp is, verklaart ze 'altijd, altijd' en 'recent ook' (CGVS Seda p. 7). Dergelijke opvallende inconsistentie plaatst meteen ernstig voorbehoud bij de door jullie voorgehouden attitude van uw familie tegenover Seda. Overigens dient erop gewezen te worden dat u bij het indienen van uw huidige verzoek verklaarde dat jullie (financieel) geholpen worden door uw ouders; zij geven zelfs geld mee met andere mensen als die van Armenië naar België gaan (DVZ vragenlijst volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 11). Indien uw ouders effectief negatief staan tegenover Seda, is het maar zeer de vraag waarom zij jullie vanuit Armenië nog zouden helpen onderhouden.

Wat er ook van zij, gevraagd naar de concrete impact van de houding van uw ouders tegenover Seda, verklaart uzelf niet te weten wat er zal gebeuren indien u terugkeert. Uw partner verklaart hieromtrent dat uw ouders niet zouden willen dat zij bij hen thuis zou komen wonen of dat ze haar niet zouden willen binnenlaten thuis (CGVS p. 12 + CGVS Seda p. 7). Echter, het weigeren van het betreden van een (schoon)ouderlijk huis kan bezwaarlijk gezien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Als uw partner gevraagd wordt of jullie in Armenië niet elders kunnen gaan wonen (dus niet bij uw ouders), wijst ze erop dat je daarvoor geld nodig hebt (wat jullie niet hebben) en dat het moeilijk is werk te vinden wegens de oorlog in Armenië (hierdoor is de Armeense economie aangetast, zijn veel zaken en winkels gesloten en jobs verloren gegaan en is het dus moeilijk om een job te vinden) (CGVS Seda

p. 7). Wat betreft deze verwijzing naar de oorlog omwille van de impact op jullie kansen op de arbeidsmarkt zij erop gewezen dat dergelijke overweging behalve een hypothetische bewering ook een louter socio-economisch karakter heeft en aldus vreemd is aan asiel. Op geen enkele manier blijkt uit uw verklaringen of die van uw partner immers dat in casu sprake zou zijn van enige intentionele benadeling van jullie persoon in de zin van een bedreiging van jullie leven, vrijheid of fysieke integriteit. Nog in verband met uw zoon Gevorg, wijst uw partner erop dat het lang geduurd heeft eer hij kon spreken (pas op de leeftijd van 5 jaar). Volgens specialisten zou dit een psychologische kwestie zijn: hij heeft moeite met een nieuwe omgeving en nieuwe mensen – zodoende heeft hij baat bij veel aandacht en een rustige omgeving zonder stress. Dit is volgens haar een reden dat jullie niet terug kunnen naar Armenië want de houding van uw familie tegenover haar (en Gevorg), zou hem stress bezorgen (CGVS Seda p. 6). Welnu, wat betreft de houding van uw familie kan verwezen naar hierboven (zie boven). Los daarvan, wat betreft de mogelijke impact op Gevorg van een terugkeer naar Armenië, kan er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar het herkomstland bepaalde spanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, maar dit motief is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit het blootgesteld worden aan stress (met mogelijks een impact op zijn spraakvaardigheden) blijkt immers geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Wat betreft uw zoon Hrach, halen u en uw partner zijn (aangeboren) urologisch probleem aan – dit element werd reeds opgeworpen tijdens jullie vorige verzoek. Een jaar na zijn geboorte, in juli 2019, diende hij een operatie aan de plasbuis te ondergaan en sindsdien wordt hij daarvoor nog medisch opgevolgd – uw partner legt hieromtrent een afspraak bij het universitair ziekenhuis van Antwerpen neer (zie toegevoegde stukken). U denkt niet dat dit een reden is waarom jullie niet naar Armenië zouden kunnen terugkeren; u vermoedt dat men ook in Armenië de nodige opvolging kan doen en zelfs nogmaals opereren indien nodig. Uw partner verklaart echter dat jullie hierdoor niet terug kunnen naar Armenië omdat jullie enkel vertrouwen hebben in de specialist van het ziekenhuis in België die hem nog opvolgt. Ze denkt wel dat er in Armenië dokters zijn maar is er niet volledig van overtuigd of dat specialisten zijn. Ze geeft aan dat er wel urologen zijn maar ze haalt ook aan dat ze andere gevallen kent die voor dergelijke operaties naar Europa werden gestuurd (CGVS p. 11 + CGVS Seda p. 5-6). Welnu, hoewel begrip kan worden opgebracht voor jullie wens om jullie zoon Hrach medisch te laten opvolgen door een gekende arts in België, blijkt uit jullie verklaringen niet dat een medische opvolging van Hrach in Armenië enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bovendien houden dergelijke louter medische bezorgdheden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen kan men zich richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De convocaties van het leger (met bijhorende enveloppe) kwam reeds eerder aan bod (zie boven). De foto waarop u bent te zien in het leger en de appreciatiebrief van het leger bevestigen enkel uw dienstplicht in het leger toen u 18 jaar was (van 2002 tot 2004), maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde huidige mobilisatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn "VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING" in hetgeen hij omschrijft als "annulatieberoep" in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij betoogt:

"Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen".

Verzoeker geeft vervolgens aan weldegelijk de nodige nieuwe elementen te hebben aangebracht. Hij benadrukt:

"Dat verzoeker inderdaad navolgende documenten voorlegde:

- Originele enveloppe met originele convocaties van het leger;

- Originele foto;

- Appreciatiebrief van het leger;

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende documenten evenwel gewoon naast zich neerlegt, zonder ook maar de inhoud ervan te beoordelen, doch louter stelt dat er in Armenië een hoge graad van corruptie heerst en de betreffende documenten dan ook geen bewijswaarde hebben, terwijl nochtans originele documenten werden voorgelegd;

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen derhalve van oordeel is dat er geen enkel document afkomstig uit Armenië kan worden aanvaard en de inhoud ervan niet dient te worden beoordeeld, hetgeen uiteraard niet kan opgaan;

Dat er inderdaad staalhard bewijs wordt geleverd van de problematiek van verzoeker en alle documenten welke verzoeker neerlegde in combinatie genomen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker aantonen;

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook niet zonder meer kan stellen dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen, nu documenten afkomstig uit Armenië geen bewijswaarde zouden hebben;

Dat de voorgelegde stukken, evenwel origineel zijn en de echtheid ervan moeilijk kan worden betwist, ook al acht dat Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de werkwijze van het afleveren van convocaties en de al dan niet vermelding van de datum waarop men zich dient aan te bieden zou vermeld staan op de convocaties zelf, niet logisch;

Dat verzoeker verder de exacte datum waarop diens vader van deze convocaties kennis mocht nemen, niet kon meedelen, evenmin bevreemdend is; Dat zowel de vader van verzoeker als verzoeker zelf dermate verontrust zijn door de in Armenië woedende oorlog, tengevolge waarvan reeds tal van mensen het leven lieten;

Dat het verder zeer aannemelijk is dat verzoeker zich dient aan te bieden bij het leger, niet alleen omwille van diens leeftijd, doch tevens omdat verzoeker reeds in het verleden deel uitmaakte van het leger;

Dat verzoeker desbetreffend ook foto, evenals appreciatiebrief voorlegt; Dat verzoeker omwille van diens verleden dan ook des te meer beseft wat het deel uitmaken van het leger inhoudt;

Dat verzoeker er verder wel degelijk van op de hoogte is dat procedure lastens hem zou worden opgestart, bij weigering tot toetreding tot het leger; Dat verzoeker er evenwel niet van op de hoogte is of er thans bijkomende maatregelen zijn voorzien in deze uitzonderlijke situatie,

Dat de oorlog in Armenië ook nog niet werd beëindigd, en er tot op heden nog onschuldige burgerlachtoffers vallen".

Verder doet verzoeker, inzake zijn relatie met zijn partner en zijn zoon Gevorg, gelden:

“Dat verder ook de relatie met diens partner niet zou worden aanvaard, nu Gevorg diens kind niet betreft;

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook niet in alle redelijkheid, op grond van de haar voorgelegde gegevens kon beslissen de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te willen nemen;

Dat bovendien alle stukken welke door verzoeker werden voorgelegd in het kader van de diverse asielprocedures tezamen dienen te worden beoordeeld en niet elk afzonderlijk!

Dat verzoeker dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen”.

Voorts voert verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus aan:

“Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft”.

Verzoeker geeft vervolgens een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft aan:

“Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, terwijl er in Armenië tot op heden een oorlog woedt, waarbij reeds tal van burgers het leven lieten;

Dat het conflict hetgeen weliswaar tijdelijk was geluwd, ook recent opnieuw is opgeflakkerd;

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen”.

2.2. Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van *“het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.*

Hij acht deze geschonden doordat *“de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;*

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat uit uniforme informatie immers blijkt dat de mensenrechten in Armenië op grote schaal worden geschonden en corruptie er nog zeer groot is, gelet op het gebrek aan middelen om de wet te handhaven;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoeker gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951”.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het hoger beroep van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens de bestreden beslissing van de Commissaris Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen inzake dossiernummer 1014119V de dato 24 september 2021, waarvan kennis werd gegeven op zelfde datum te willen hervormen en vervolgens, opnieuw rechtdoende, verzoeker als vluchteling te erkennen, hetzij het subsidiair beschermingsstatuut te verlenen”.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in Armenië bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoeker een “**VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING**” indient en stelt dat het te dezen voorliggende beroep een “*annulatieberoep*” zou betreffen, vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, 2° en 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* en in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, hebben de artikelen 8 en 14 van het EVRM geen betrekking op de motiveringsplicht en/of het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker laat dan ook kennelijk na te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, en artikel 14 van het EVRM, dat het verbod van discriminatie waarborgt, *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze artikelen door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.4. Verzoeker duidt voor het overige niet welk(e) van “*de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*” hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.5. Waar verzoeker gewag maakt van een belangenafweging tussen zijn belangen en deze van de staat, betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel en stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn, in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, dient verder te worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.6. In zoverre verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht beweert dat er in de bestreden beslissing geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking zou zijn genomen, dient voorts te worden vastgesteld dat deze louter algemene bewering een aperte en flagrante miskennis vormt van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de inhoud van de bestreden beslissing. Bijgevolg mist deze algemene bewering klaarblijkelijk iedere feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar in het licht van de voormelde bepaling met recht wordt gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. In het kader van uw tweede, derde en vierde verzoek kreeg u eveneens een weigeringsbeslissing (beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek). Ook in uw vorige, vijfde verzoek nam het CGVS een weigeringsbeslissing (beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek). Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, zesde verzoek blijkt dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat u op de luchthaven al opgepakt zou worden omdat u niet bent ingegaan op een convocatie als reservist van het Armeense leger voor het conflict in Nagorno-Karabach. U wil niet naar het leger omdat uw kinderen zouden moeten opgroeien zonder vader indien u zou sneuvelen, en bovendien wil u niet sterven voor Armeense officieren die toch corrupt zijn. Ook verwijst u naar uw initiële probleem (waarvoor u destijds uit Armenië vertrokken was), maar u weet niet hoe dat ondertussen geëvolueerd is. Daarnaast wijst u op de gezondheidsproblemen van uw zoon Hrach; u weet niet zeker of hij in Armenië op urologische opvolging zal kunnen rekenen. U haalt ook aan dat uw

familie er een probleem mee heeft dat uw partner Seda een zoon (Gevorg) heeft van een andere man (CGVS p. 9-12 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 16-23).

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw initieel probleem – m.n. de politie die in Armenië bij uw ouders thuis is langs geweest om te vragen waar u bent (al weet u naar eigen zeggen niet zeker of dit bezoek te maken had met uw oorspronkelijke problemen of met uw convocatie voor het leger, zie onder) en uw verklaringen dat u niet weet hoe deze problemen zijn geëvolueerd aangezien nu iedereen bezig is met de oorlog (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 + CGVS p. 10) – kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (nl. de politie die u onterecht een moord in de schoenen probeert te schijven). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorig verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verder wordt, in het licht van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en waar verzoeker aanhaalde en in het verzoekschrift andermaal doet gelden dat hij zou zijn opgeroepen als reservist om deel te nemen aan het conflict in de grensregio met Azerbeidzjan, in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Wat betreft uw vrees om opgepakt te worden omdat u niet bent ingegaan op een convocatie van het leger en uw daarmee gepaard gaande vrees dat uw kinderen zonder vader zouden moeten opgroeien indien u zou sneuvelen in het leger, kan alvast worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u effectief zou zijn opgeroepen.

Om te beginnen legt u een convocatie neer van het militair commissariaat van uw provincie Aragatsotn. Het valt echter op dat er geen enkele notie van datum van uitgifte of van afgifte op het stuk te vinden is. U verklaart dat de datum normaal op het afscheurstrookje staat dat men afknipt en dat ‘de datum vanaf dan geteld wordt. Als ze dat geven, wordt de tijd vanaf dan geteld’ (CGVS p. 8). Echter, het is maar weinig aannemelijk dat de geconvoceerde op deze manier in het ongewisse zou worden gelaten van welk moment de oproeping dateert, temeer omdat de convocatie vermeldt dat de persoon in kwestie zich binnen de twee dagen moet aanmelden. Het ontbreken van enige tijdsaanduiding op het stuk bedoeld voor de geconvoceerde, maakt immers dat deze geen enkel tastbaar referentiepunt heeft om zich net binnen de voorziene termijn te kunnen melden. Aldus houdt uw verklaring voor het ontbreken van enige datum geen steek. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de bewuste convocatie naar uw vader werd gebracht, blijkt u dit maar vaag te kunnen situeren, ondanks het toch regelmatige contact dat u nog met uw vader onderhoudt (1-2 keer per week, CGVS p. 4): zo verklaart u eerst te denken dat het in januari (2021) was en stelt u vervolgens dat u het zich eigenlijk niet herinnert en dat het ook in februari (2021) zou kunnen geweest zijn (CGVS p. 7). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, net als gedetailleerde verklaringen omtrent dit voor u toch uiterst belangrijke stuk. Dit is hier niet het geval. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat documenten in Armenië, zelfs van officiële instanties, gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (zie toegevoegde informatie).

Nog over uw oproeping verklaart u dat de politie 15 à 20 dagen later nog eens bij uw vader langs kwam om te vragen waarom u zich niet had gemeld. Er werd hem gezegd dat er een gerechtelijke procedure zou komen (CGVS p. 8 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 16, 21). Het is in dit opzicht dan wel heel opmerkelijk dat u helemaal niets kan vertellen over dit gerechtelijk dossier tegen u – u verklaart er ‘geen ervaring mee te hebben en er dus niets over kan zeggen’ en weet niets over de stand van zaken op dit vlak (CGVS p. 8). Van iemand die een oproeping voor het leger als de belangrijkste reden geeft om een volgend verzoek tot bescherming in te dienen, kan toch verwacht worden dat hij beter op de hoogte is wat betreft de gevolgen van zijn niet-melden. Dit is bij u niet het geval – u had daar nochtans alle gelegenheid toe, gelet op het frequente contact dat u nog met het thuisfront onderhoudt (zie boven). Meer nog, u verklaart niet eens te weten welke strafmaat de wet voorschrijft (in geval van het zich niet melden) (CGVS p. 8) – aangezien u verklaart te vrezen meteen bij aankomst in de luchthaven in Armenië opgepakt te zullen worden vanwege uw niet-melden, kan toch verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent of daar enige interesse voor betoont (de videofragmenten die uw partner Seda neerlegt, tonen nochtans aan dat u in staat bent om online onderzoekswerk te verrichten, zie toegevoegde stukken).

Gelet op bovenstaande elementen, kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u werd opgeroepen door het Armeense leger als reservist in het kader van het conflict in NagornoKarabach.

(...)

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De convocatie van het leger (met bijhorende enveloppe) kwam reeds eerder aan bod (zie boven). De foto waarop u bent te zien in het leger en de appreciatiebrief van het leger bevestigen enkel uw dienstplicht in het leger toen u 18 jaar was (van 2002 tot 2004), maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde huidige mobilisatie.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

De vaststelling dat de foto en de appreciatiebrief enkel zijn dienstplicht in het verleden kunnen bevestigen doch geen betrekking hebben op de door hem aangehaalde, vermeende recente mobilisatie, laat verzoeker volledig onverlet.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, moet verder geenszins worden aangetoond dat de neergelegde convocatie vals zou zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dan de bewezen valsheid kan er worden beslist om geen bewijskracht toe te kennen aan dit document. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de Armeense autoriteiten verzoeker, ondanks dat hij reeds meer dan een decennium zijn land van herkomst had verlaten, als reservist zouden hebben opgeroepen in het kader van het conflict met Azerbeidzjan eind 2020. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker het afleveren van de convocatie aan zijn vader niet op een gedegen wijze in de tijd kon situeren. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt waar hij zulks boudweg en eenvoudigweg tracht te ontkennen, mocht nochtans weldegelijk worden verwacht dat hij met de nodige precisie zou kunnen aangeven wanneer een dermate belangrijk document zou zijn afgeleverd. Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de convocatie geen enkele notie van datum van uitgifte of afgifte en geen enkele tijdsaanduiding zou bevatten aangezien de geconvoceerde op deze manier volledig in het ongewisse zou worden gelaten over de datum waarop deze zich zou dienen aan te melden. Door eenvoudigweg aan te geven dat dit er niet aan in de weg staat dat het weldegelijk een origineel document zou betreffen, doet verzoeker aan deze vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, dat corruptie in Armenië wijdverbreid is en dat documenten zoals de neergelegde convocatie aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van dergelijke stukken weldegelijk danig relativeert. Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt dat er niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde convocatie.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker ook over de gevolgen van het niet ingaan op deze convocatie kennelijk in het ongewisse verkeerde en een verregaand gebrek aan interesse vertoonde. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing immers op gerechtvaardigde wijze aangegeven dat verzoeker, ondanks dat hij beweerde te weten dat er een gerechtelijke procedure zou worden opgestart en in weerwil van zijn veelvuldige contacten met zijn thuisfront, helemaal niets kon vertellen over het (eventuele) gerechtelijke dossier jegens hem. Verzoeker bleek daarenboven niet eens te weten welke strafmaat de wet voorschrijft in het geval van het zich niet melden naar aanleiding van een convocatie in het kader van een mobilisatie van reservisten. Nochtans bleek dat hij in staat was online opzoekingswerk te doen.

Dat verzoeker als reservist zou zijn geconvoceerd in het kader van een mobilisatie in de context van het conflict in Nagorno-Karabach, ontbeert gelet op het voorgaande iedere geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien dient nog gewezen te worden het volgende, wat betreft de mobilisatie van reservisten. Er moet benadrukt worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin

van de subsidiaire bescherming. Weliswaar, uit de toegevoegde informatie blijkt ook dat Armenië op 27 september 2020 de krijgswet afkondigde wegens het heropflakkerende geweld met Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. Zodoende werden vooral vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen ingezet; daarnaast werden ook reservisten jonger dan 55 jaar opgeroepen voor het Armeense leger in het kader van dit conflict, maar in veel mindere mate dan eerstgenoemde categorieën. Uit de informatie blijkt bovendien dat deze reservisten nooit volledig zijn ingezet en dat er maar een beperkt aantal van de beschikbare reservisten effectief naar de conflictzone werd gestuurd, in tegenstelling tot de vrijwilligers, beroepssoldaten en dienstplichtigen. Verschillende bronnen verklaren geen weet te hebben van reservisten die persoonlijk worden opgeroepen en naar Karabach gestuurd als 'straf'. Er werd voornamelijk een beroep gedaan op een beperkte aantal reservisten tijdens de eerste drie dagen van het conflict; nadien werd er vooral gerekend op vrijwilligers. Een analyse van de dodelijke slachtoffers wijst ook uit dat de meeste gesneuvelde dienstplichtigen zijn, geboren tussen 2000 en 2002, gevolgd door contractuele militairen. De profielen van de slachtoffers weerspiegelen naar alle waarschijnlijkheid ook wie werd ingezet. In ieder geval werd de krijgswet op 24 maart 2021 opgeheven, waarmee ook een einde kwam aan de mobilisatie van reservisten. Zodoende zijn er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden die zouden impliceren dat u alsnog als reservist zou worden opgeroepen in het kader van het conflict in Nagorno-Karabach. Zodoende zijn uw verklaringen dat men in september 2021 opnieuw mensen zal mobiliseren voor Karabach, waaronder u als reservist wegens uw specialisatie in verkenningstechnieken (CGVS p. 9-10), louter speculatief en op niets gebaseerd – u staft uw beweringen dan ook met geen enkel concreet element.

In navolging van uw verklaringen over het leger, dient het volgende opgemerkt te worden over de algemene oorlogssituatie in Armenië waar u op verschillende momenten naar verwijst (CGVS p. 11, 13 + DVZ verklaring volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 23). Uit toegevoegde informatie blijkt dat de inzet van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan de enclave Nagorno-Karabach betrof en dat de recentste oorlog waar u naar verwijst (i.e. najaar 2020) zich dan ook afspeelde in dit gebied. Sinds de overname van het gebied door Azerbeidzjan in november 2020 zijn de gevechtshandelingen tussen beide landen gestaakt, is de Armeense krijgswet opgeheven (zie boven) en is van een oorlogssituatie geen sprake meer, behoudens een aantal geïsoleerde incidenten, onder andere in de effectieve grensstreek van Armenië – hiervan legt uw partner een aantal video's neer (o.a. over vluchtelingenstromen uit Karabach, president van Azerbeidzjan poseert met militaire trofeeën, schermutselingen aan de grens Armenië-Azerbeidzjan, een bestorming door betogers van het Armeense parlement, begrafenis van soldaten, zie toegevoegde stukken). Enige algemene oorlog, directe gevechtshandelingen of militaire clashes op Armeens grondgebied is in dit kader nooit voorgevallen. Zodoende kunnen uw verklaringen aangaande een algemene oorlogssituatie in Armenië die u zouden verhinderen naar uw land terug te keren, niet als nieuw element beschouwd worden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om de voormelde motieven te ontcrachten. Door te wijzen op zijn leeftijd en blootweg, op algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte wijze te beweren dat het feit dat hij in het verleden zijn dienstplicht vervulde het "zeer aannemelijk" zou maken "dat verzoeker zich dient aan te bieden bij het leger", doet verzoeker aan deze motieven immers op generlei wijze afbreuk.

Dat de oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan "recent opnieuw is opgeflakkerd" en nog steeds zou woeden, wordt door verzoeker verder op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Uit de informatie die hij aanreikt, blijkt zulks namelijk hoegenaamd niet. De informatie die hij neerlegt ligt integendeel volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie van verweerder. Ook uit deze informatie blijkt duidelijk dat het conflict in Nagorno-Karabach, dat 44 dagen duurde, een tijdelijk en lokaal karakter had, dat dit conflict plaatsvond tussen eind september en begin november 2020, dat dit conflict werd beëindigd en dat zich na de beëindiging van dit conflict nauwelijks nog incidenten voordoen. Waar verzoeker, naast enkele artikelen die rechtstreeks betrekking hebben op het kortstondige conflict eind 2020, een artikel neerlegt van 28 juli 2021, dient immers te worden vastgesteld dat dit artikel, waar het gewag maakt van één kleinschalige schermutseling tussen het Armeense en het Azerbeidzjaanse leger op het noordoostelijke deel van de grens tussen beide landen met drie doden en enkele gewonden tot gevolg, tevens aangeeft dat dit "de meest dodelijke confrontatie sinds het einde van de oorlog in Nagorno Karabach" was.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel ongemoeid. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

Met betrekking tot de vermeende vrees voor problemen ten gevolge van verzoekers relatie met Seda Y. en van het gegeven dat verzoeker niet de biologische vader zou zijn van zijn (erkende) zoon Gevorg, wordt in de bestreden beslissing verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Wat betreft uw zoon Gevorg, weet uw familie dat u een relatie heeft met Seda Y. (...) die een zoon (Gevorg) heeft met een andere man – hoewel u niet zijn biologische vader bent, heeft u Gevorg wel erkend als uw zoon. In deze context verklaart u dat u in staat bent om alleen uw keuzes te maken. U voegt eraan toe dat uw familie ‘normaal’ staat tegenover uw relatie met Seda, maar u zegt ook dat dat eigenlijk tegen hun zin is. U denkt dat uw relatie met Seda voor hen een probleem zou zijn als u naar Armenië zou terugkeren omdat daar een andere mentaliteit heerst: men reageert anders indien een kind een andere vader heeft (CGVS p. 4, 11-12). Ook uw partner vermeldt dat uw familie (i.c. uw ouders) haar niet zou aanvaarden omdat u niet de biologische vader van Gevorg bent. Ze verklaart dat jullie om deze reden niet bij hen thuis zouden kunnen gaan wonen en dat jullie niet elders kunnen wonen omdat jullie geen werk of inkomen hebben; wegens de oorlog is het bovendien heel moeilijk om werk te vinden (CGVS Seda p. 6-7 + DVZ verklaring volgend verzoek Seda dd. 22.06.2021 vraag 16-22).

Welnu, ten eerste kunnen ernstige bedenkingen geplaast worden bij uw beweringen omtrent de houding van uw familie wegens uw relatie met Seda. Uzelf geeft aan dat uw familie ‘anders’ zou reageren, maar of dat effectief zo is, kan u eigenlijk niet concreet zeggen. U verklaart immers dat u wel contact heeft met uw familie, maar dat dit onderwerp eigenlijk niet aan bod komt. Vroeger hadden jullie het er wel over gehad, maar naar eigen zeggen spreken jullie daar de laatste tijd niet over. De momenten dat jullie nu contact hebben, worden niet gebruikt om daar ruzie over te maken; momenteel wordt er immers over niets anders dan de oorlog gesproken, verklaart u (CGVS p. 12). Deze beschrijving van de situatie staat haaks op wat uw partner Seda verklaart. Volgens haar hoort zij altijd jullie gesprekken en weet u zo dat u niet welkom zal zijn bij hen – immers, elke keer als u met uw familie praat, komt dit onderwerp volgens haar aan bod. Gevraagd wanneer de gesprekken tussen u en uw familie plaatsvinden waarvan zij het onderwerp is, verklaart ze ‘altijd, altijd’ en ‘recent ook’ (CGVS Seda p. 7). Dergelijke opvallende inconsistentie plaatst meteen ernstig voorbehoud bij de door jullie voorgehouden attitude van uw familie tegenover Seda. Overigens dient erop gewezen te worden dat u bij het indienen van uw huidige verzoek verklaarde dat jullie (financieel) geholpen worden door uw ouders; zij geven zelfs geld mee met andere mensen als die van Armenië naar België gaan (DVZ vragenlijst volgend verzoek dd. 22.06.2021 vraag 11). Indien uw ouders effectief negatief staan tegenover Seda, is het maar zeer de vraag waarom zij jullie vanuit Armenië nog zouden helpen onderhouden.

Wat er ook van zij, gevraagd naar de concrete impact van de houding van uw ouders tegenover Seda, verklaart uzelf niet te weten wat er zal gebeuren indien u terugkeert. Uw partner verklaart hieromtrent dat uw ouders niet zouden willen dat zij bij hen thuis zou komen wonen of dat ze haar niet zouden willen binnenlaten thuis (CGVS p. 12 + CGVS Seda p. 7). Echter, het weigeren van het betreden van een (schoon)ouderlijk huis kan bezwaarlijk gezien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Als uw partner gevraagd wordt of jullie in Armenië niet elders kunnen gaan wonen (dus niet bij uw ouders), wijst ze erop dat je daarvoor geld nodig hebt (wat jullie niet hebben) en dat het moeilijk is werk te vinden wegens de oorlog in Armenië (hierdoor is de Armeense economie aangetast, zijn veel zaken en winkels gesloten en jobs verloren gegaan en is het dus moeilijk om een job te vinden) (CGVS Seda p. 7). Wat betreft deze verwijzing naar de oorlog omwille van de impact op jullie kansen op de arbeidsmarkt zij erop gewezen dat dergelijke overweging behalve een hypothetische bewering ook een louter socio-economisch karakter heeft en aldus vreemd is aan asiel. Op geen enkele manier blijkt uit uw verklaringen of die van uw partner immers dat in casu sprake zou zijn van enige intentionele benadeling van jullie persoon in de zin van een bedreiging van jullie leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Nog in verband met uw zoon Gevorg, wijst uw partner erop dat het lang geduurd heeft eer hij kon spreken (pas op de leeftijd van 5 jaar). Volgens specialisten zou dit een psychologische kwestie zijn: hij heeft moeite met een nieuwe omgeving en nieuwe mensen – zodoende heeft hij baat bij veel aandacht en een rustige omgeving zonder stress. Dit is volgens haar een reden dat jullie niet terug kunnen naar Armenië want de houding van uw familie tegenover haar (en Gevorg), zou hem stress bezorgen (CGVS Seda p. 6). Welnu, wat betreft de houding van uw familie kan verwezen naar hierboven (zie boven). Los daarvan, wat betreft de mogelijke impact op Gevorg van een terugkeer naar Armenië, kan er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar het herkomstland bepaalde spanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, maar dit motief is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit het blootgesteld worden aan stress (met mogelijks een impact op zijn spraakvaardigheden) blijkt immers geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.”

Verzoeker reikt ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoeker vergenoegt zich er immers toe boudweg en op algemene wijze te herhalen dat “ook de relatie met diens partner niet zou worden aanvaard, nu Gevorg diens kind niet betreft”. Hiermee doet verzoeker aan de veelheid aan voormelde, concrete motieven op generlei wijze afbreuk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw zoon Hrach, halen u en uw partner zijn (aangeboren) urologisch probleem aan – dit element werd reeds opgeworpen tijdens jullie vorige verzoek. Een jaar na zijn geboorte, in juli 2019, diende hij een operatie aan de plasbuis te ondergaan en sindsdien wordt hij daarvoor nog medisch opgevolgd – uw partner legt hieromtrent een afspraak bij het universitair ziekenhuis van Antwerpen neer (zie toegevoegde stukken). U denkt niet dat dit een reden is waarom jullie niet naar Armenië zouden kunnen terugkeren; u vermoedt dat men ook in Armenië de nodige opvolging kan doen en zelfs nogmaals opereren indien nodig. Uw partner verklaart echter dat jullie hierdoor niet terug kunnen naar Armenië omdat jullie enkel vertrouwen hebben in de specialist van het ziekenhuis in België die hem nog opvolgt. Ze denkt wel dat er in Armenië dokters zijn maar is er niet volledig van overtuigd of dat specialisten zijn. Ze geeft aan dat er wel urologen zijn maar ze haalt ook aan dat ze andere gevallen kent die voor dergelijke operaties naar Europa werden gestuurd (CGVS p. 11 + CGVS Seda p. 5-6). Welnu, hoewel begrip kan worden opgebracht voor jullie wens om jullie zoon Hrach medisch te laten opvolgen door een gekende arts in België, blijkt uit jullie verklaringen niet dat een medische opvolging van Hrach in Armenië enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bovendien houden dergelijke louter medische bezorgdheden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen kan men zich richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.10. Gezien uit het voorgaande genoegzaam blijkt dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn en dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, kan het verwijt dat verweerder nader had moeten motiveren inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te dezen gelet op het bepaalde in artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

3.11. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT